

af motiverne til § 11, stk. 1, at bestemmelsen fortsat på en række punkter åbnede muligheder for fortolkning.

Med hensyn til ordene „brug i husholdning“ fremgår det af lovens §§ 12 og 13, at ordene ikke omfatter institutionshusholdninger, hoteller, pensionater og campingpladser.

Medens § 1, stk. 1, 1. pkt., i loven af 1926 omfattede anvendelse til „landbrug“, omfatter § 11, stk. 1, i loven af 1969 kun anvendelse til „almindeligt landbrug“. Af motiverne fremgår, at grunden til denne indskrænkning formentlig navnlig var den, at man — i overensstemmelse med sprogbrugen i § 3, stk. 3, i vandløbslov nr. 114 af 11. april 1949 — ønskede at holde kunstig landbrugsvanding uden for begrebet; det fremgår da også af §§ 12 og 13, at der altid kræves tilladelse til sådan vanding. Indskrænkningen til „almindeligt landbrug“ har imidlertid ført til tvivl om, hvorvidt moderne former for specialiseret landbrug, f. eks. fjerkræfarme og svineavlstationer, falder ind under bestemmelsen.

Begrebet „anden almindelig anvendelse“ omfatter efter motiverne bl. a. havevanding og bilvask. Det er ikke ministerieret bekendt, at dette begreb har givet anledning til fortolkningsvanskeligheder.

I det hele er det næppe muligt at affatte bestemmelsens § 11, stk. 1, så skarpt, at den ikke åbner mulighed for fortolkning i en række af de situationer, der vil foreligge i praksis, og det er ministeriets indtryk, at det ved en sådan fortolkning i almindelighed vil være muligt at nå til fornuftige resultater.

Det kan formentlig ikke afvises, at en yderligere afgrænsning af bestemmelsens anvendelsesområde i forhold til den gældende formulering vil kunne opnås — formentlig først og fremmest gennem indsættelse af en maximumsgrænse for tilladelig, årlig vandindvinding efter denne bestemmelse. Det er imidlertid ministeriets opfattelse, at der ikke i de tre år, bestemmelsen indtil nu har været gældende, er dokumenteret et tilstrækkeligt behov for ændring af denne, ligesom der ej heller har været rejst spørgsmål herom under forhandlingerne med erhvervsorganisationerne og de kommunale organisationer i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse.

Spørgsmål 3:

Udvalget udbeder sig ministerens kommentar til skrivelse af 8. marts 1973 fra De samvirkende Danske Landboforeninger, Landbrugsrådet og De samvirkende Danske Husmandsforeninger.

Svar:

Private vandværkers stilling efter lovforslaget.

Indtil de seneste år har det været et karakteristisk træk ved vandforsyningen i Danmark, at denne i de større bysamfund var baseret på store *kommunale* vandværker, medens vandforsyningen på landet overvejende varetoges af mindre *private* vandværker. Dette skyldes bl. a., at værkerne på landet ofte kun dækkede en mindre del af vedkommende kommune, og at administrationen i de daværende sognekommuner ikke var indrettet på vandværksdrift.

I løbet af 1960'erne og efter kommunalreformens ikrafttræden i 1970 har der været en større udbredelse af vandforsyning fra egentlige vandværker og dermed tendens til at samle vandforsyningen om færre og større værker. Hertil kommer, at de nye storkommuners større bæredygtighed har ført til oprettelse af en række kommunale vandværker.

Af motiverne til vandforsyningsloven af 1969 fremgår, at man var bekendt med denne udvikling i retning af kommunal vandværksdrift og anså den for ønskelig. I overensstemmelse hermed indeholder loven da også en række bestemmelser, der sigter mod at fremme en sådan udvikling. Dette gælder først og fremmest bestemmelsen i § 26, der giver mulighed for kommunernes inddragelse eller overtagelse af private vandværker, når vægtige hensyn til befolkningens almindelige forsyning med vand kræver en samordning af kommunens vandforsyning.

I herværende lovforslag er denne linie videreført, navnlig ved den foreslåede nye § 6, stk. 1. Efter denne bestemmelse vil det påhvile amtsrådene i deres vandforsyningsplaner at tage stilling til, i hvilket omfang og i hvilken takt den fremtidige vandforsyning mest hensigtsmæssigt kan baseres på offentlige vandforsyningsanlæg.

Ministeriet mener at måtte fastholde